

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 23/08/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Tập 57

Hôm qua, tôi nhận được thư của đồng tu từ đại lục gửi đến, nói với tôi ở đại lục có người bán chứng điệp quy y. Có lẽ những người này lấy những chứng điệp quy y của chúng tôi rồi in ra ở Trung Quốc đại lục, đây là hàng nhái, nghe nói giá tiền là 10 đồng, 20 đồng, 50 đồng, 100 đồng, giá cao nhất bán đến 300 đồng. Hy vọng các bạn sau khi trở về Trung Quốc thì nói cho mọi người biết đây là giả. Cả đời tôi xưa nay chưa hề làm công việc kinh doanh buôn bán, toàn bộ sách mà chúng tôi in, toàn bộ đều là biếu tặng kết duyên, tuyệt đối không bán một xu nào. Băng đĩa mà chúng tôi ở đây lưu hành như băng từ, băng ghi hình, đĩa VCD đều là hoàn toàn miễn phí, tuyệt đối không thu một xu nào của ai. Nếu có người thu tiền thì phải hiểu rằng đó là giả, chắc chắn không phải thật, có thể báo cảnh sát địa phương để cảnh sát đến xử lý họ.

Phàm có sự việc này thì tuyệt đối không phải thật. Xưa nay tôi cũng không hề phái người đến Trung Quốc đại lục để truyền giáo, không hề có việc này. Nếu có những sự việc này thì đều là giả, chắc chắn không phải thật. Mọi người gặp phải sự việc này, gọi điện hay gửi thư đến đây cũng rất tốt, nhưng phương pháp tốt nhất là báo cho cục công an và cục tôn giáo, hiệp hội Phật giáo nơi đó biết, họ sẽ xử lý những sự việc này, vì đây là vi phạm pháp luật. Hôm nay chúng ta nói đến việc này, đây là tham dục, đây đều là tham dục đang quấy phá, ngôn ngữ thường nói: “*Cây cao thì đón gió*”, vì có hư danh như vậy ở bên ngoài nên có rất nhiều người mượn danh nghĩa này để lừa gạt đại chúng, lừa gạt tín đồ và đặt điều sinh sự phỉ báng, giả mạo nói là đệ tử của pháp sư Tịnh Không, hoặc là pháp sư Tịnh Không phái đến, đây là lừa gạt chúng sanh. Tôi thấy sự việc như thế này không phải là ít, đây toàn là vi phạm pháp luật.

Những việc như phỉ báng, thậm chí là hãm hại, chúng ta có thể không quan tâm, chúng tôi hoàn toàn không phản ứng, vì phản ứng thì nhất định là sai lầm, gọi là có tật giạt mình. Khi bạn phản ứng, bạn muốn đi biện bạch, vậy thì bạn có tật

giật mình rồi. Tôi không có việc này, mặc cho họ phỉ báng, Phật Bồ-tát biết. Họ tạo tội nghiệp thì không trốn khỏi nhân quả, “vạn pháp giai không, nhân quả bất không”. Người sống ở đời, trong kinh điển Phật thường nói: *“Thân người khó được, Phật pháp khó được nghe.”* Chúng ta được thân người, được nghe Phật pháp, đó là do có chút thiện căn, cần phải cố gắng bồi dưỡng thiện căn này. Trong bộ kinh này, Phật nói rất hay: *“Bồ-tát ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp, chẳng để mây may bất thiện xen tạp”*, lời khai thị này thật quý báu.

Tôi không những trong đời này không nghe ngóng chuyện của người khác, chuyện không liên quan đến tôi, tôi nghe ngóng họ làm gì? Người ta đến nói với tôi việc tốt của người khác, nói việc tốt thì tôi nghe, tôi hoan hỷ, nói việc xấu thì tôi lập tức ngăn lại, tôi không nghe, “bạn muốn nói thì hãy đi nói với người khác”. Vì sao vậy? Chúng ta gìn giữ tâm thanh tịnh, gìn giữ tâm cung kính, đây là tánh đức, tuyệt đối không để cho ô nhiễm. Người ta nói người nào đó phỉ báng ngài ra sao, họ nói hai câu, tôi liền không cho họ nói nữa. Chúng ta vĩnh viễn ghi nhớ việc tốt mà người khác đối với chúng ta, điều này tốt, làm thiện với người thì bản thân chúng ta tự tại biết bao, an lạc biết bao, hạnh phúc biết bao! Trong một đời không có oan gia, không có người đối đầu.

Cho dù có oan gia đối địch, nhưng đó là bên phía họ, do họ hiểu lầm chúng ta, ta không hiểu lầm về họ; họ có ý đối địch với ta, ta dùng ý thiện đối với họ, đời này không biết thì đời sau biết, đây là học Bồ-tát. Cổ thánh tiên hiền thường dạy chúng ta: *“Nhân giả vô địch”*, “nhân giả” là cách xưng hô trong Phật pháp đối với Bồ-tát, người nhân từ thì trong tâm không có oan gia, không có đối địch, vậy mới là nhân từ. Bạn còn có người này làm khó ta, người kia đối với ta không tốt, là do chính bạn không nhân từ. Chúng ta học Phật chỉ ít phải hiểu được điểm này, phải nghiêm túc học tập. Sanh tử là việc nhỏ, người ta xem sanh tử là việc lớn, nhưng chúng tôi nhìn thấy sanh tử là việc nhỏ, nhân quả mới là việc lớn. Chết rồi không phải là mọi thứ đều hết, mà còn có đời sau. Chúng ta đời này dùng tâm chân thành, cung kính đối nhân xử thế tiếp vật mà vẫn gặp phải lời phỉ báng không tốt thì chúng ta phải sám hối. Ta trong đời quá khứ tạo nghiệp bất thiện, trong đời này không tạo, nhưng trong đời quá khứ đã tạo nghiệp bất thiện nên mới chiêu cảm đến quả báo bất như ý này. Bản thân chúng ta hiểu rõ nên khi nghịch cảnh đến thì vui vẻ tiếp nhận, vậy là trả xong rồi, nợ đã hết, lần sau gặp lại thì là bạn bè tốt, nhất định không được oan oan tương báo. Oan oan tương báo thì không bao giờ dứt, đó là sai lầm nghiêm trọng.

Những người làm xằng làm bậy bất thiện trong thế gian, vì sao mượn danh nghĩa ra bên ngoài huênh hoang lừa bịp vậy? Đó chẳng phải là vì tâm tham sao? Tham tài, tham danh, tham lợi. Cho nên, người ta vừa nhắc đến, chúng tôi liền biết ngay. Họ nói với tôi những chuyện này, tôi liền viết thư nói với họ, sự việc này đừng tìm đến tôi, tôi không quản nổi. Những việc thế này đều có thể xảy ra khắp nơi, cho nên khi gặp phải những việc này hãy tìm công an, ở nước ngoài thì tìm cảnh sát đến xử lý, tìm cục tôn giáo, hiệp hội Phật giáo, vậy mới đúng. Vẫn có rất nhiều đồng tu thường viết thư cho tôi, họ muốn xây đạo tràng, xây làng Di-đà, đây là việc tốt, nhưng điều quan trọng nhất của đệ tử Phật là trì giới. Nếu giới mất đi rồi thì Phật cũng không còn nữa, nhà Nho gọi là thủ lễ, không có lễ thì Nho cũng không còn nữa, nhất định phải biết điều này, nhất định phải trì giới. Ý nghĩa của trì giới tôi đã nói rất nhiều, nói theo hiện nay thì trì giới chính là tuân thủ pháp tắc, phải tuân thủ phương pháp mà Phật đã dạy chúng ta. Trong kinh Phạm Võng, Phật đã nói với chúng ta hai câu, câu thứ nhất là “không làm quốc tặc”, người Trung Quốc thường nói là “không làm Hán gian”. Tuyệt đối không làm những việc tổn hại đến quốc gia của mình, tuyệt đối không được làm những việc tổn hại xã hội, muốn xã hội tương hòa thì giữa người với người phải chung sống hòa thuận. Nếu có bất hòa thì chúng ta phải hòa giải, dứt khoát không được ở trong đoàn thể hòa thuận mà gây chia rẽ, xúi giục ly gián, tội này rất nặng; phần trước chúng tôi đã nói, đây là “nói ly gián”, quả báo ở địa ngục kéo lùi.

Người làm những sự việc này, bề ngoài nói họ là tín đồ Phật giáo, nhưng trên thực tế họ không hiểu Phật giáo, họ không tin nhân quả báo ứng nên họ mới dám làm. Nếu bạn thật sự hiểu rõ, bạn thật sự tin nhân quả báo ứng không hề sai chạy thì khởi tâm động niệm tự mình sẽ biết kiềm chế, chắc chắn không dám làm xằng làm bậy. Chúng ta cố gắng tận dụng thời gian ngắn ngủi của đời này mà tu hành đại đạo để tiền đồ của mình sáng sủa, đời sau của ta sẽ thù thắng hơn đời này, chí ít cũng phải thù thắng gấp mười lần trở lên thì đời này của ta mới không uổng phí. Gặp được pháp môn Tịnh độ mà không thể vãng sanh Tịnh độ thì oan uổng rồi! Thật sự vãng sanh Tịnh độ thì vượt hơn đời này gấp trăm triệu lần cũng không hết, chúng ta nên làm việc này. Muốn làm được việc này thì nhất định phải tuân thủ lời giáo huấn của Phật. Vì sao vậy? Thế giới Tây Phương Cực Lạc là nơi “những người thượng thiện cùng tụ hội một chỗ”, bản thân chúng ta ở trong đời này phải tu đến thượng thiện thì chúng ta mới có tư cách gia nhập câu lạc bộ của thế giới Cực Lạc, những người ở đó

đều là người thượng thiện. Chúng ta niệm Phật tốt đến đâu, tín nguyện hạnh đều đầy đủ, nhưng nếu tâm hạnh bất thiện thì không thể vãng sanh. Trong kinh điển, đại đức xưa nói rất rõ ràng, rất sáng tỏ: “Tâm tịnh thì cõi Phật tịnh”, điều kiện đầu tiên để vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc là tâm thanh tịnh, thanh tịnh chính là thuần thiện.

Cho nên người khác phỉ báng chúng ta, chúng ta chấp tay niệm “A-di-đà Phật”, chúng ta cảm kích họ, vì sao vậy? Họ tiêu tai thay cho ta, họ tạo tội nghiệp để tiêu tai thay cho ta, sao ta có thể không cảm ơn họ được? Sao ta có thể oán hận họ? Nếu ta oán hận họ thì lỗi lầm của ta sẽ nặng. Người ta bất chấp nguy hiểm đọa ba đường ác để tiêu tai, tiêu nghiệp chướng cho chúng ta, sao chúng ta có thể không cảm kích họ được? Ta dùng công đức tu tích của ta hồi hướng cho họ, xuất phát từ tâm chân thành. Người rõ lý mới biết làm, mới có thể làm được; người không rõ lý, có tâm oán hận thì không được. Tâm oán hận là nghiệp nhân của ba đường ác, tâm từ bi là nghiệp nhân của Phật Bồ-tát. Phải đem tham sân si chuyển thành đại từ đại bi, phải đem tham sân si chuyển đổi thành trí tuệ chân thật, vậy chúng ta đời này mới thật sự được độ, thật sự có phần nắm chắc, một mảy may hoài nghi cũng không có thì tiền đồ là một mảng quang minh xán lạn.

Mười pháp giới, mười con đường bày ra trước mắt, bạn chọn con đường nào? Phật nói cho chúng ta biết, tất cả chúng sanh đều có nhân của mười pháp giới. Duyên hiện nay bày ra trước mắt, bạn chọn duyên nào? Nhân nào đã chín muồi? Thật sự là người thông minh, có trí tuệ, có thiện căn, có phước đức sẽ chọn con đường thành Phật. Tại sao không đi làm Phật? Muốn làm Phật thì những lời mà Phật nói chúng ta phải hiểu, “nguyện hiểu nghĩa chân thật của Như Lai”, hạnh mà Phật dạy chúng ta thì chúng ta phải cố gắng làm. Bộ kinh này vừa mở đầu đã nói rõ với chúng ta: “*Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh.*” Tại sao không nghĩ thiện mà lại nghĩ ác? Bạn muốn làm ác, tham muốn danh văn lợi dưỡng thế gian, bạn có thể tham muốn trong thời gian bao lâu? Sự hưởng thụ ngũ dục lục trần ở thế gian này, bạn hưởng được mấy ngày? Dù cho bạn sống đến 100 tuổi, cho bạn hưởng thụ 100 năm, 100 năm thì không thể so với vô lượng kiếp. Thời gian hưởng thụ ngắn ngủi như vậy, đọa lạc ba đường ác thì vô lượng kiếp cũng không thể chuyển thân, người như vậy là ngốc, mê hoặc rồi, thật sự không biết được lợi hại.

Chúng ta có thể xả bỏ tất cả ác nghiệp, “*không nhớ ác cũ, không ghét người ác*”, chúng ta dùng tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng đối đãi với tất cả chúng sanh thì một đời này chúng ta thoát khỏi sáu cõi, thoát khỏi mười pháp giới. Điều kiện này chính là điều kiện để thân cận A-di-đà Phật, tại sao chúng ta không làm? Khắc phục tập khí phiền não của chính mình là nhiệm vụ cấp thiết trước mắt của chúng ta. Ngày nay tu học Phật pháp không cần biết quá nhiều, nắm được vài câu giáo huấn của Phật, phụng hành cả đời thì chúng ta sẽ thành công. Tôi đã giảng kinh trên bục giảng 41 năm, tôi quy nạp tinh túy của Phật pháp Đại thừa viết thành hai mươi chữ, chúng ta thật sự làm được hai mươi chữ này thì chắc chắn vĩnh sanh Tịnh độ; tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm chánh giác, tâm từ bi, đây là tâm Bồ-đề. Nếu nói tâm Bồ-đề thì mọi người khó hiểu, cách nói này của tôi thì mọi người dễ hiểu. Đối với tất cả mọi người, đối với bạn bè thân thích phải chân thành, đối với oan gia trái chủ cũng chân thành, người hãm hại ta, sát hại ta, ta chỉ có một tâm chân thành đối với họ, vĩnh hằng bất biến, đường ta đi là Phật đạo.

Mạng sống này là giả, không phải thật. Tâm chân thành vĩnh viễn không được thay đổi, hề thay đổi lập tức liền đọa lạc. Chúng sanh sáu cõi dùng tâm hư ngụy, không phải chân thành; tâm nhiễm ô, không phải thanh tịnh; tâm cao thấp, không phải bình đẳng; tâm ngu si, không phải giác ngộ; tâm tự tư tự lợi, không phải từ bi. Cho nên, từ tập khí phiền não chuyển ngược trở lại, chính là tâm đại Bồ-đề. Đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta sống đời này như thế nào? Nhìn thấu, buông xuống. Nhìn thấu là mọi thứ đều tường tận, mọi thứ đều hiểu rõ, danh từ Phật pháp gọi là tánh tướng, sự lý, nhân quả đều hiểu rõ ràng tường tận sáng tỏ, đó gọi là nhìn thấu. Buông xuống tất cả vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì bạn tự tại biết bao! Ở thế gian này, chúng ta “không tranh với người, không cầu nơi đời”. Người ta tranh, chúng ta nhường; người khác tiến, chúng ta lùi, đây là thái độ sống, làm việc, đối nhân xử thế mà chư Phật Bồ-tát, bậc thánh hiền dạy chúng ta, vậy thì đời sống của chúng ta bèn tự tại, vui vẻ. Tự tại thì nhà Phật gọi là giải thoát, tùy duyên chứ không phan duyên. Hay nói cách khác, ở thế gian này, chúng ta ở đâu cũng là bị động chứ không chủ động, chủ động là chúng ta phải làm thế nào, thế nào đó, bạn liền có phiền não. Tùy duyên thì không có phiền não, có cơ hội thì chúng ta phải làm, không có cơ hội chúng ta càng vui vẻ, chúng ta vô sự.

Lần trước, Phó hội trưởng Đạo của Hiệp hội Phật giáo Trung Quốc đến nơi đây nói với chúng tôi muốn hợp tác thành lập lớp bồi dưỡng, chúng tôi cũng rất hoan

hỷ, chúng tôi tùy duyên. Nếu không làm thì sao? Không làm thì chúng tôi sẽ càng hoan hỷ. Việc của chúng tôi càng ít thì thời gian an nhàn càng nhiều, chẳng phải càng hoan hỷ hơn sao? Hiện nay lớp bồi dưỡng này chính thức được nhà nước phê chuẩn, phê chuẩn rồi thì mọi người đều phải bận, mọi người phải vất vả nhiều một chút. Vất vả này tốt, báo ân Phật, thật sự là kệ hội hướng mà chúng ta niệm mỗi ngày thành hiện thực rồi, “*trên đền bốn on nặng, dưới cứu ba đường khổ*”. Có duyên này thì chúng ta phải tận lực mà làm, không có duyên này thì tuyệt đối không miễn cưỡng, bạn sẽ được đại tự tại, thân tâm an lạc. Sau cùng tổng kết quy về niệm Phật, nhất định niệm Phật cầu sanh Tịnh độ. Tâm của chúng ta với tâm của Phật giống nhau, hạnh của chúng ta với hạnh của Phật giống nhau, dùng công đức này hồi hướng cầu sanh Tịnh độ thì đâu có đạo lý nào mà không vãng sanh?

Những điều tôi học trong đời này là hai mươi chữ này, dạy người khác cũng là hai mươi chữ này. Hai mươi chữ này, tôi nhớ trước đây đã từng giảng qua một lần rồi, đây là pháp yếu truyền tâm của Phật pháp Đại thừa. Quý vị thật sự hiểu rõ ràng, hiểu sáng tỏ rồi, quý vị đến Singapore chuyến này là không uổng công. Chúng ta nhất định phải nhớ kỹ, “nhẫn được điều mà người khác không thể nhẫn”, chúng ta phải nhẫn được; “làm việc mà người khác không thể làm”, việc mà người khác không chịu làm thì chúng ta làm, việc người khác không thể nhẫn thì chúng ta nhẫn được, những việc chúng ta làm là lợi ích xã hội, lợi ích chúng sanh, dứt khoát không vì chính mình.

Mời mọi người mở kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, trang thứ mười, hàng thứ nhất. “*Lại nữa, long vương! Nếu lìa tham dục thì được thành tựu năm loại tự tại. Những gì là năm? Một, ba nghiệp tự tại, các căn đầy đủ.*” Điều này phần trước tôi đã nói rồi, nghĩa lý này cảnh giới sâu rộng vô cùng, có thể nói là vĩnh viễn không thể nói hết. Phật nói bộ kinh này, bộ kinh này không dài, trong cuốn sách nhỏ này của chúng ta thì kinh văn chỉ chiếm một nửa, nhưng đó là lời giáo huấn căn bản của Thế Tôn đối với tất cả chúng sanh. Nếu không nghiêm túc tu học từ trên căn bản, tuy pháp môn trong Phật pháp rất nhiều, nhưng bất luận tu học pháp môn nào cũng không thể thành tựu, đây chính là điều mà mọi người chúng ta đều nhìn thấy, người tu hành thì nhiều, mà người thành tựu thì ít. Đặc biệt là thời cận đại, tâm người không có chỗ nương về, người không có chí hướng rất dễ bị cám dỗ, bèn đọa lạc ngay. Trước đây có, cũng không phải thiếu số, nhưng cũng không quá phổ biến. Hiện nay có thể nói là vô cùng phổ biến, trong một vạn người mới có một hai

người không bị cảnh giới bên ngoài cảm dỗ, không đọa lạc là vô cùng hiếm có. Cho nên, quan sát từ chỗ này thì chúng ta đối với điều mà người phương Tây gọi là ngày tận thế thì có thể tin được.

Bộ kinh này nói cho chúng ta biết đạo lý lớn chân thật về nhân quả. Người sống ở đời, Phật nói cho chúng ta biết có hai loại người. Loại người thứ nhất là phàm phu sáu cõi, quá khứ tạo nghiệp thì đời này đến thọ báo, cho nên Phật nói ở trong kinh là “đời người trả nghiệp”. Trong đời quá khứ bạn tu phước thì đời này đến hưởng phước, trong đời quá khứ bạn tạo tội nghiệp, tạo ác nghiệp thì đời này đến chịu khổ, chịu nạn, đây là phàm phu. Loại người thứ hai là bậc đã giác ngộ. Chư Phật Bồ-tát đến thế gian này để làm gì? Để cứu khổ cứu nạn. Người cứu khổ cứu nạn còn chịu khổ nhiều hơn người thông thường chúng ta, các ngài đến thị hiện, đến làm tấm gương cho chúng ta thấy, xả mình vì người. Thế gian này có hai loại người như vậy.

Chúng ta thuộc loại nào? Đương nhiên chúng ta là thuộc về nghiệp báo, chúng ta là phàm phu. Nhưng hôm nay chúng ta hiểu rõ, hiểu tường tận rồi, nghiệp báo có thể chuyển biến. Nếu đem nghiệp lực chuyển thành nguyện lực thì người này là chuyển phàm thành thánh, người này với chư Phật Bồ-tát thừa nguyện tái lai là không hai không khác, đây chính là tu Bồ-tát đạo mà chúng ta thường nói, tu đạo thành Phật. Có thể nói đạo thành Phật quá khó, chúng ta nghiệp chướng sâu nặng, chúng ta không có năng lực để học. Quan niệm này, Phật nói rất rõ trong kinh Vô Lượng Thọ, trong kinh Vô Lượng Thọ có nói về “biên địa nghi thành”. Tại sao lại sanh đến biên địa? Có hai nguyên nhân: một là có hoài nghi đối với trí tuệ viên mãn vạn đức vạn năng của Phật, hai là thiếu tín tâm đối với bản thân; nhưng nếu rất hết lòng nỗ lực niệm Phật cầu nguyện vãng sanh thì họ vẫn được sanh Tịnh độ, nhưng sanh vào biên địa. Phật đến thế gian này giúp chúng ta điều gì, chúng ta phải hiểu rõ, chính là giúp chúng ta chuyển đổi từ nghiệp lực thành nguyện lực, chính là việc như vậy. Cách chuyển như thế nào? Lý luận của việc chuyển đổi, trong tất cả kinh luận đều nói rất nhiều, rất nhiều. Bạn có thể chuyển được bao nhiêu, chuyển đến trình độ như thế nào, đó là do công phu của chính bạn. Bản thân bạn thật sự y giáo phụng hành, hết lòng nỗ lực sửa đổi tập khí, trừ bỏ phiền não, y giáo phụng hành thì bạn chắc chắn chuyển được.

“Trong cửa nhà Phật, có cầu tất ứng”, khi tôi mới học Phật, vừa vào cửa Phật thì đại sư Chương Gia đã dạy những đạo lý này cho tôi. Những vị này không phải người phàm, đối với người thông thường vừa tiếp xúc thì các vị biết ngay. Không những đại sư Chương Gia, về sau ngài Cam Châu cũng nói với tôi, Cam Châu là học trò của đại sư Chương Gia. Họ ở sau lưng tôi đều phê bình tôi, vào thời đó tôi chưa xuất gia, họ đều gọi theo tên của tôi: “Anh họ Từ đó là người rất thông minh, đáng tiếc không có phước báo, lại đoán mạng.” Đây là sự thật, không hề giả dối chút nào. Không có phước, chuyển thành có phước; không có thọ mạng, chuyển thành có thọ mạng. Chuyển thế nào vậy? Đoạn ác tu thiện. Lão cư sĩ Lý Bình Nam nói rõ ràng hơn, thấu triệt hơn, trong số các học sinh chúng tôi, thầy thấy người nào diện mạo rất bạc phước, chúng ta thông thường gọi là tướng đoán mạng, tướng không có phước báo thì thầy khuyên họ học giảng kinh. Thầy Lý nói với học sinh chúng tôi, công đức giảng kinh là lớn nhất, chuyên nghiệp lực nhanh nhất. Chúng tôi sau này đã hiểu rõ vì sao. Vì giảng kinh là thay Phật thuyết pháp. Phật không còn ở thế gian này, người nào thuyết pháp vậy? Những người phát tâm thay Phật thuyết pháp. Những người thay Phật thuyết pháp này được trí tuệ của Phật, được thọ mạng của Phật; Phật vô lượng thọ, phước báo của Phật quá lớn, đây là hoàn toàn chuyển đổi nghiệp lực của mình rồi. “*Đem thân tâm này phụng trần sát¹, đây mới gọi là báo ân Phật.*”

Chúng ta có phải mong cầu thọ mạng hay không? Không mong cầu; thọ mạng dài hay ngắn không quan trọng, trường thọ và đoản thọ là một không phải hai. Vấn đề là trong một đời này phải đạt được thành tựu. Thành tựu gì vậy? Chấm dứt sanh tử, ra khỏi tam giới là thành tựu. Có thể vãng sanh Tịnh độ, thân cận A-di-đà Phật, đây là thành tựu đệ nhất, tất cả chư Phật đều tán thán. Chúng ta làm sao đạt được? Xả mình vì người, vì Phật pháp, vì chúng sanh. Mình không biết giảng kinh, chỉ cần phát tâm thì tam bảo sẽ gia trì, chẳng phải bạn giảng. Tôi thường nói và đã nói rất nhiều năm, đem thân thể này cho Phật Bồ-tát mượn dùng. Tôi chịu cho mượn, còn các bạn không chịu cho mượn. Lên bục giảng không phải tôi nói, mà là chư Phật Bồ-tát nói, tôi đem thân thể này hiến dâng cho Phật Bồ-tát, cho các ngài mượn dùng. Chúng ta nên phát tâm nguyện này, phải hiểu được đạo lý này, hiểu rõ chân tướng sự thật này. Đối với bản thân thì xả cho thật sạch sẽ, khôi phục tâm thanh

---

¹ Trần sát (塵刹): Thế giới nhiều như số bụi nhỏ.

tịnh, khôi phục đến thanh tịnh tịch diệt. Càng thanh tịnh, càng tịch diệt thì sức mạnh gia trì của chư Phật Bồ-tát càng rõ rệt, càng thù thắng. Nếu trong tâm chúng ta có nghi hoặc, có vọng tưởng, có phân biệt, lại cộng thêm chấp trước, thì Phật Bồ-tát muốn gia trì cũng vô phương, không gia trì được, nhất định phải biết đạo lý này. Được thân người, nghe Phật pháp là thù thắng không gì bằng, hãy tận dụng thời gian ngắn ngủi này vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi.

Chúng ta hãy thử nghĩ, chư Phật Bồ-tát có nguyện lực gì, tâm nguyện của các ngài là gì? Một mảy may ý niệm tự tư tự lợi cũng không có, nguyện lực của Phật Bồ-tát là rộng độ chúng sanh, hy vọng mỗi một chúng sanh nhanh chóng thành Phật. Hoàn toàn không mong muốn bạn đến bao nhiêu kiếp về sau mới thành Phật, vậy thì đâu phải từ bi? Phật là dạy chúng ta lập tức liền thành Phật. Chúng ta có thể lập tức thành Phật hay không? Đáp án là chắc chắn. Tại sao bạn không thể thành Phật vậy? Vì không tin! Không tin năng lực của Phật, không tin chính mình có thể thành Phật, hơi bị cảnh giới bên ngoài cám dỗ một chút thì lập tức đọa lạc, lập tức thoái tâm, lập tức đổi tâm rồi, vậy mới chiêu cảm đến luân hồi nhiều kiếp. Vì sao người trên thế gian ngày nay dễ dàng thay đổi tâm, vì sao dễ dàng đọa lạc như vậy? Vì đã mất đi giáo dục thánh hiền. Tại sao người thời xưa có thể gìn giữ được? Vì từ nhỏ được tiếp nhận giáo dục luân lý đạo đức. Công năng của giáo dục luân lý đạo đức, nói thật ra là ngăn ngừa chúng ta đọa lạc, giúp chúng ta thăng hoa.

Một trăm năm gần đây, đại chúng xã hội lơ là rồi, tất cả hướng về danh lợi, tôn sùng tranh danh đoạt lợi. Cho rằng đạo nghĩa là thứ của xã hội cũ, xã hội ngày nay không cần nữa, ngũ luân bát đức, trung hiếu nhân ái hiện nay không cần nữa, đã đem bỏ vào trong sọt rác hết. Người hiện nay cần gì vậy? Họ cần danh, cần lợi; trong suy nghĩ của người hiện đại đều là phóng túng dục vọng, tranh lợi, người trên toàn thế giới đều phóng túng dục vọng và tranh lợi. Chúng ta nhìn thấy thì nên nhanh chóng rời khỏi nơi này. Lời cổ nhân nói có đạo lý: *“Nước nguy nan đừng ở, nước loạn lạc đừng vào.”* Hiện nay địa cầu này đã nguy lại còn loạn, người thông minh phải nhanh chóng nghĩ cách di dân. Di dân đến nơi nào vậy? Di dân đến thế giới Cực Lạc. Cho nên chúng ta sống ở thế gian này, đối với thế gian này không mảy may lưu luyến, lúc nào cũng muốn đi, lúc nào đi cũng được. Thân thể này còn ở tại thế gian, vẫn chưa đi là vì sao vậy? Vì vẫn còn vài người có duyên. Sao gọi là có duyên? Đối với Phật pháp có thể tin, có thể hiểu, có thể hành, đây là có duyên. Chúng ta giúp đỡ những người có duyên này cùng nhau đến thế giới Cực Lạc.

Trong kinh luận thường nói: *“Phật không độ người không có duyên.”* Quý vị phải hiểu rằng, có duyên chính là người Trung Quốc gọi là hiếu học, hiếu học chính là có duyên. Trong kinh luận thường nói: *“Thọ trì đọc tụng, vì người diển nói”*, người này là có duyên. Nếu như thọ trì đọc tụng, không vì người diển nói, đây là Tiểu thừa; vì người diển nói, chịu giúp đỡ người khác, đây là Đại thừa. Nhưng quý vị nên biết, nếu không có bốn chữ *“vì người diển nói”* này thì có thể vãng sanh thế giới Cực Lạc hay không? Không thể. Vì sao vậy? Họ là Tiểu thừa, hàng Tiểu thừa không thể sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta cũng nhìn thấy, có một số ông cụ, bà cụ niệm Phật vãng sanh tướng lành hiếm có, họ không có vì người diển nói, sao họ có thể vãng sanh? Chúng ta phải hiểu rằng, họ không có duyên vì người diển nói, ngày nay gọi là họ không đủ điều kiện chứ không phải họ không có tâm nguyện; họ có tâm nguyện, nhưng họ không có điều kiện, cho nên họ vẫn có thể vãng sanh. Có điều kiện mà không có tâm nguyện này thì không thể vãng sanh. Mỗi một người vãng sanh đều là tâm Đại thừa, đều là tâm đại Bồ-đề, người có tâm đại Bồ-đề thì niệm niệm đều muốn giúp đỡ tất cả chúng sanh. Tuy không thể giảng kinh thuyết pháp cho mọi người, nhưng khi gặp người đều khuyên họ niệm A-di-đà Phật, vậy là được rồi. Chẳng phải là nói khi gặp người thì không thêm quan tâm, *“bản thân ta niệm A-di-đà Phật, mặc kệ họ, ta đến thế giới Cực Lạc, mặc cho họ đọa lạc”*, người như vậy không thể vãng sanh. Gặp người đều khuyên niệm A-di-đà Phật, người này chính là Bồ-tát. Có thể đem đạo lý, phương pháp niệm Phật giảng rõ ràng, giảng sáng tỏ thì càng tốt, càng thù thắng hơn. Cho nên, không thể không phát tâm Bồ-đề, đây gọi là tâm Bồ-đề.

Giúp đỡ người khác thì không thể không làm ra tấm gương tốt, người khác không chịu làm nhưng ta phải làm, quyết không được vì bản thân. Trong Khúc Lễ, sách Lễ Ký của nhà Nho dạy chúng ta: *“An ổn nhưng có thể dời chỗ.”* Đây là gì? Bạn có phước báo, thân bạn an, tâm cũng an, bạn có thể sống những ngày tháng rất thoải mái, rất tự tại; thấy người khác có đau khổ, ta phải từ bỏ chỗ an ổn của mình mà bỏn ba vì người khổ nạn. Không thể nói: *“Hoàn cảnh đời sống này của bản thân ta vô cùng an nhàn, tại sao ta phải từ bỏ? Tại sao ta phải sống những ngày tháng khổ sở? Sống những ngày khổ sở mà người ta chịu nghe mình dạy thì cũng còn tốt, nếu không nghe dạy thì chẳng phải mình bị thiệt rồi sao?”* Người ta chịu nghe thì mình phải dạy, không nghe cũng phải dạy, khổ nạn như thế nào, bị giày vò như thế nào cũng phải chịu, xả mình vì người. Do đó, chúng ta nhất định phải hiểu đạo lý

này. Đây là xả ly tham dục, cũng chính là từ bỏ sự an lạc của mình, quả báo của bạn là loại thứ nhất trong năm loại tự tại, là “tam nghiệp tự tại”. Tam nghiệp là thân, ngữ, ý. Thân không bệnh thì thân tự tại; khẩu nghiệp thanh tịnh; ý nghiệp tràn đầy trí tuệ, không sanh phiền não; đây là tam nghiệp tự tại. “Các căn đầy đủ” là thân thể khỏe mạnh, không bị khiếm khuyết, đây là phước báo đứng hàng đầu, nhà Phật gọi là “thanh phước”, chính là tám chữ này. Đoạn này chúng tôi giảng đến đây. Ngày mai giảng tiếp cho quý vị loại tự tại thứ hai là “tài vật tự tại”, có câu tất ứng. Tốt rồi, hôm nay chúng ta giảng đến đây.